YVES BOT
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA

Az ismertetés napja: 2009. április 23. [1]

1. Az Európai Unió Tanácsa keretében a tagállamok közötti adóversennyel kapcsolatban 1997-ben elvégzett munkálatok lezárását követően az Európai Közösségek Bizottsága az EK-Szerződés állami támogatásokkal kapcsolatos szabályainak fényében lefolytatta a tagállamok által elfogadott adójogszabályok vizsgálatát és felülvizsgálatát.

2. A Bizottság így felülvizsgálta a Belga Királyság által a koordinációs központokra [2] vonatkozóan elfogadott adójogszabályokat is. Míg 1984-ben, 1987-ben, majd 1990-ben úgy ítélte meg, hogy ez a rendszer nem minősül állami támogatásnak, addig a Bizottság 2003. február 17-én elfogadott határozata az említett rendszert a közös piaccal összeegyeztethetetlennek nyilvánította [3]. E határozat képezte a tárgyát a Bíróság előtt a Belgium és Forum 187 kontra Bizottság ügyben indított megsemmisítés iránti keresetnek, melynek tárgyában 2006. június 22-én hoztak ítéletet [4].

3. Ezzel párhuzamosan a Bizottság megvizsgálta a Holland Királyság által 1997-ben létrehozott, az egyes vállalkozási csoportok nemzetközi finanszírozási műveleteire vonatkozó adórendszert (a továbbiakban: CFA-rendszer).

4. Ez a rendszer lehetővé teszi azoknak a vállalkozásoknak, amelyek tíz évre szóló egyedi működési engedéllyel rendelkeznek, hogy a tevékenységükkel járó kockázatokra tartalékokat képezzenek. A Bizottságot az említett rendszer bevezetéséről előzetesen nem tájékoztatták, a Bizottság pedig 2001. július 11-én az EK 88. cikk (2) bekezdése szerinti hivatalos vizsgálati eljárás megindításáról döntött.

5. A Bizottság 2003. február 17-i határozatában [5] úgy ítélte meg, hogy ez a rendszer a közös piaccal összeegyeztethetetlen. Ugyanakkor azt is megállapította, hogy a hivatalos vizsgálati eljárásának megindításakor e rendszer kedvezményezettjei jogosan bízhattak abban, hogy e rendszer összeegyeztethető a Szerződéssel, figyelemmel a belga rendszerrel

1 – Eredeti nyelv: francia.

2 – A koordinációs központ egy nemzetközi társaságcsoport által létrehozott vállalkozás, amelynek célja, hogy e társaságoknak különböző szolgáltatásokat nyújtson, különösen pénzügyi területen.

3 – A Bizottság 2003 április 23-án helyesbített, C (2003) 564 végleges számú határozata a Belgium által a Belgiumban létrehozott koordinációs központok javára bevezetett támogatási programról.

4 – A C-182/03. és C-217/03. sz. egyesített ügyek (EBHT 2006., I-5479. o.).

5 – A Hollandia által a nemzetközi finanszírozási műveletekre alkalmazott támogatási rendszerről szóló 2003/515/EK bizottsági határozat (HL L 180., 52. o.; a továbbiakban: vitatott határozat).

kapcsolatban 1984-ben, 1987-ben és 1990-ben is megismételt álláspontjára. A Bizottság tehát engedélyezte, hogy e vállalkozások az engedélyük érvényességi idejének lejártáig, de legkésőbb 2010. december 31-ig még részesüljenek a CFA-rendszerből.

6. A Koninklijke Friesland Foods NV [6] holland vállalkozás a vitatott határozat megsemmisítése iránti keresettel fordult az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságához.

7. A Koninklijke Friesland Foods kontra Bizottság ügyben 2007. szeptember 12-én hozott ítéletével [7] az Elsőfokú Bíróság megsemmisítette ezt a határozatot, amennyiben az kizárta az átmeneti időszakból a KFF-hez hasonló olyan vállalkozásokat, amelyek 2001. július 11-ig engedély iránti kérelmet nyújtottak be, de amellyel kapcsolatban a holland adóhatóságok még nem foglaltak állást.

8. Most a Bizottság nyújtott be fellebbezést ezen ítélet ellen a Bírósághoz. E fellebbezés lényegében két jogi problémát fel, az egyik a KFF-nek a támogatási rendszer lehetséges kedvezményezettjekénti minőségével, a másik a Bizottság e rendszerről való tájékoztatásának hiányával kapcsolatos.

9. Az első probléma e vállalkozás vitatott határozat megsemmisítése iránti keresetének elfogadhatóságához kötődik. A kérdés az, hogy a KFF annak ellenére vitathatja-e ezen határozat jogszerűségét a közösségi bíróság előtt, hogy ezen határozat közléséig semmilyen szerzett joga nem volt.

10. A második jogi probléma arra hívja fel a Bíróságot, hogy vizsgálja meg az állami támogatások területén a bizalomvédelem elvének terjedelmét. A kérdés az, hogy a KFF ugyanazon az alapon, mint a rendszer kedvezményezett vállalkozásai, hivatkozhat-e a bizalomvédelem elvére, és az átmeneti intézkedések hatálya alá tartozik-e, noha e rendszer alkalmazásáról a Bizottságot előzetesen nem tájékoztatták. A Bíróságot tehát arra kérték fel, hogy vizsgálja meg, hogy azok a feltételek, amelyeket a fent hivatkozott Belgium és Forum 187 kontra Bizottság ügyben ezen elv megsértése megállapításának alapjaként meghatározott, a jelen esetben fennállnak-e.

11. A jelen indítványban azt javaslom, hogy a Bíróság a fellebbezést nyilvánítsa megalapozottnak.

12. Elsődlegesen kifejtem, hogy az Elsőfokú Bíróság azzal, hogy a KFF-t a vitatott határozattal személyében érintettnek nyilvánította, a kereset elfogadhatóságának mérlegesekor

6 – A továbbiakban: KFF.

7 – A T-348/03. sz. ügyben hozott ítélet (a továbbiakban: megtámadott ítélet).

tévesen alkalmazta a jogot, megalapozva ezzel a megtámadott ítélet megsemmisítését.

13. Másodlagosan azzal érvelek, hogy még ha fel is tételezzük a KFF keresetének elfogadhatóságát, ezt az ítéletet akkor is meg kell semmisíteni, mivel e vállalkozás nem hivatkozhat a bizalomvédelem elvének megsértésére.

14. Azt javaslom, hogy a Bíróság hozzon végleges határozatot a Bizottság által felhozott elfogadhatatlansági kifogásról, és adjon helyt annak.

I – A közösségi jogi háttér

15. A Szerződés néhány eltéréstől eltekintve általában tiltja az állami támogatásokat. Az EK 87. cikk (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Ha e szerződés másként nem rendelkezik, a közös piaccal összeegyeztethetetlen a tagállamok által vagy állami forrásból bármilyen formában nyújtott olyan támogatás, amely bizonyos vállalkozásoknak vagy bizonyos áruk termelésének előnyben részesítése által torzítja a versenyt, vagy azzal fenyeget, amennyiben ez érint a tagállamok közötti kereskedelmet.”

16. A 87. cikk (2) és (3) bekezdése ezt követően felsorolja azokat az állami támogatásokat, amelyek teljes mértékben összeegyeztethetők a közös piaccal, valamint azokat, amelyek azzal összeegyeztethetőnek tekinthetők.

17. A 88. cikk így rendelkezik:

„(1) A Bizottság a tagállamokkal együttműködve folyamatosan vizsgálja a tagállamokban létező támogatási programokat. A Bizottság javaslatot tesz a tagállamoknak a közös piac fokozatos fejlődése vagy működése által megkövetelt megfelelő intézkedések meghozatalára.

(2) Ha a Bizottság – azt követően, hogy felhívta az érintett feleket észrevételeik megtételére – megállapítja, hogy egy állam által vagy állami forrásból nyújtott támogatás a 87. cikk értelmében nem egyeztethető össze a közös piaccal, vagy hogy az ilyen támogatást visszaélésszerűen használják fel, úgy határoz, hogy az érintett állam köteles a Bizottság által kitűzött határidőn belül a támogatást megszüntetni vagy módosítani.

[…]

(3) A Bizottságot az észrevételei megtételéhez szükséges időben tájékoztatni kell minden támogatás nyújtására és módosítására irányuló szándékról. Ha a Bizottság úgy ítéli meg, hogy ez a szándék a 87. cikk értelmében nem egyeztethető össze a közös piaccal, haladéktalanul megindítja a (2) bekezdés szerinti eljárást. Amíg ebben az eljárásban végső határozat nem születik, az érintett tagállam a tervezett intézkedéseket nem hajthatja végre."

18. Az EK 89. cikk felhatalmazza a Tanácsot, hogy az EK 87. és az EK 88. cikk alkalmazására rendeletet alkosson. E felhatalmazás alapján a Tanács 1999. március 22-én elfogadta a 659/1999/EK tanácsi rendeletet [8], amely az EK 88. cikk alkalmazása érdekében követendő pontos eljárási szabályokat határozza meg.

II – A CFA-rendszer

19. A CFA-rendszert a társasági adóról szóló 1969. évi törvény rögzíti [9]. E rendszert az 1996. december 13-i törvény módosította [10], amely a nemzetközi holland vállalkozások azon gyakorlata elleni küzdelem érdekében iktatta be a 15b. cikket, hogy a finanszírozási műveleteiket külföldi székhelyű társaságokba, többek között adóparadicsomokba menekítik. Ez módosított rendszer 1997. január 1-jén lépett hatályba.

20. Az 1969. évi törvény 15b. cikke lehetővé teszi a kedvezményezett vállalkozásoknak, hogy nemzetközi finanszírozási műveleteikkel járó kockázatokra tartalékokat képezzenek. E rendszer valamennyi társasági adót fizető vállalkozás számára hozzáférhető, tekintet nélkül arra, hogy holland vagy külföldi székhelyű-e, amennyiben az e rendelkezés által meghatározott következő feltételeknek eleget tesz:

– a kedvezményezett vállalkozás finanszírozási műveletei legalább négy országban,

8 – Az EK-Szerződés [88]. cikkének alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról (HL L 83., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 339. o.).

9 – Wet op de vennootschasbelasting 1969.

10 – A társasági adóról szóló 1969. évi törvénynek az adóalap csökkentése elleni küzdelem és a pénzügyi intézményrendszer megerősítése érdekében történő módosításáról szóló törvény (Wet van 13 december 1996 tot wijziging van de wet op de vennootschapsbelasting 1969 met het oog op het tegengaan van uitholling van de belastinggrondslag en het versterken van de fiscale infrastructuur) (Stb. 1996., 65. sz., a továbbiakban: 1969. évi törvény).

illetve két földrészen letelepedett vállalkozáscsoportot támogatnak;

– a vállalkozás a rendszeres hitelezési és alapkezelési tevékenységét függetlenül látja el. E tevékenységet kizárólag Hollandiából végezheti;

– a négy országban letelepedett támogatott vállalkozások mindegyikének a társaság finanszírozási műveleteiből származó adóköteles jövedelemből legalább 5%-ot kell képeznie. Mindkét földrésznek e jövedelem 10%-át kell képeznie.

21. Az 1969. évi törvény 15b. cikkének (10) bekezdése szerint az adóhatóság ellenőre megvizsgálja azon vállalkozások kérelmeit, amelyek a CFA-rendszert képező rendelkezések előnyeiből kívánnak részesülni. Az ellenőr a támogatás engedélyezéséről határozatot hoz (a továbbiakban: CFA-engedély) [11], amelyben a vállalkozás egyedi helyzetét figyelembe véve rögzíti az igénybevétel pontos feltételeit; e határozattal szemben jogorvoslatnak van helye.

11 – Lásd az 1969-es törvény 15b. cikke szerinti mintahatározatról szóló 1997. október 2-i DB 97/3951. sz. rendeletet (Besluit nr. DB 97/3951 van 2 oktober 1997 tot vaststelling van de modelbeshcikking inzake artikel 15b van de Wet op de venootschapsbelasting 1969).

III – Ténybeli és eljárási háttér

A – *A vitatott határozatot megelőző tényállás*

22. A CFA-rendszer 1997. január 1-jei bevezetéséről a Bizottságot előzetesen nem tájékoztatták.

23. A tagállamok közötti adóversenyről szóló eszmecsere végén a „Gazdasági és Pénzügyi" Tanács elfogadta a vállalkozások adózásával kapcsolatos magatartási kódexet [12]. Egy *ad hoc* csoport pedig a közös piacra ártalmas nemzeti adóintézkedések összeírását kapta feladatul.

24. Ezen intézkedést követően a Bizottság kötelezettséget vállalt az EK 87. és EK 88. cikknek a vállalkozások közvetlen adózásával kapcsolatos intézkedésekre történő alkalmazására vonatkozó iránymutatás kidolgozására. A Bizottság így 1998. november 11-én közleményt fogadott el az állami támogatási szabályoknak a vállalkozások közvetlen adóztatásával kapcsolatos intézkedésekre történő alkalmazásáról [13]. E

12 – A Tanács 1997. december 1-jei ülésén a Tanács és a tagállamok képviselői által elfogadott határozat a vállalkozások adózásával kapcsolatos magatartási kódexről (HL 1998. C 2., 2. o.).

13 – HL C 384., 3. o.

közlemény alapján a Bizottság elvégezte a különböző tagállamokban hatályos adózási rendszerek vizsgálatát vagy felülvizsgálatát.

25. 1999. február 12-én a Bizottság felvilágosítást kért a CFA-rendszerről a holland hatóságoktól. E hatóságok 1999. március 8-án válaszoltak.

26. 2000. december 27-én a KFF kérelmet nyújtott be a holland adóhatósághoz annak érdekében, hogy 2000. január 1-jétől a CFA-rendszer alapján tartalékot képezhessen (a továbbiakban: CFA-kérelem). E kérelem volt a tárgya az adóhatósággal 2001. április 24-én folytatott tárgyalásnak.

27. Az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjának* 2001. október 31-i számában közzétett 2001. július 11-i levelével a Bizottság tájékoztatta a Holland Királyságot azon határozatáról, hogy az EK 88. cikk (2) bekezdésének megfelelően hivatalos vizsgálati eljárást indít [14]. A Bizottság a támogatás előzetes értékelése keretében kétségeit fejezte ki a CFA-rendszer közös piaccal való összeegyeztethetőségét illetően. Azt állította, hogy e rendszer állami támogatásnak minősül, továbbá hogy nem tartozik az EK 87. cikk (2) és (3) bekezdése szerinti eltérések hatálya alá. Az EK 88. cikk (2) bekezdésének megfelelően a Bizottság felhívta a Holland Királyságot, valamint a többi érintett felet, hogy egy hónapos határidőn belül tegyék meg észrevételeiket.

28. 2001. július 26-án a holland adóhatóság tájékoztatta a KFF-t a Bizottság hivatalos vizsgálati eljárásnak megindításáról.

29. Ezen eljárás megindítását követően a KFF által benyújtott CFA-kérelem elbírálását felfüggesztették.

30. 2002. október 3-i levelében a Holland Királyság a Bizottság előtt azzal érvelt, hogy a bizalomvédelem elvére és a szerzett jogok tiszteletben tartására tekintettel a Bizottságnak biztosítania kell, hogy a CFA-rendszer kedvezményezett vállalkozásai a kiadott engedélyük lejártáig még igénybe vehessék e támogatást.

31. Végül 2002. december 5-én a holland pénzügyi államtitkár határozatot fogadott el, melynek értelmében ezen időponttól az adóhatóság a CFA-rendszer alkalmazásával kapcsolatos újabb kérelmek feldolgozását megszünteti.

14 – HL C 306., 6. o.

B – *A vitatott határozat*

32. A Bizottság 2003. február 17-én elfogadta a vitatott határozatot.

33. E határozatával a Bizottság megerősítette a CFA-rendszer fennállásával és közösségi joggal való összeegyeztethetőségével kapcsolatos kételyeit. Azt állítja először is, hogy e rendszer az EK 87. cikk (1) bekezdése szerinti állami támogatásnak minősül és bemutatja azokat az indokokat, amelyek alapján arra a következtetésre jutott, hogy e rendszer nem tartozik az ugyanezen cikk (2) és (3) bekezdésében szereplő eltérések hatálya alá.

34. A Bizottság ezt követően a CFA-rendszer kedvezményezettjeinek jogos bizalmát vizsgálja. Elismeri annak fennállását, és megállapítja, hogy e jogos bizalom miatt nem kéri a már odaítélt támogatások visszatérítését.

35. A vitatott határozat indokolásának (111) és (112) pontja a következőképpen szól:

„[…]

A jelen esetben, annak ellenére, hogy a belga és a holland rendszer szigorúan véve nem azonos, a Bizottság megjegyzi, hogy a CFA-rendszer hasonlóságot mutat a Belgiumban a koordinációs központok adóztatásáról szóló, 1982. december 30-i 187. sz. királyi rendelettel bevezetett rendszerrel. Ugyanis mindkét rendszer csoportok közötti műveletekre vonatkozik, a CFA-rendszer kedvezményezettjeinek jelentős része pedig előzőleg a koordinációs központokra vonatkozó belga rendszert vette igénybe. Az 1984. május 2-i határozatában a Bizottság azt állapította meg, hogy a [koordinációs központokra vonatkozó belga] rendszer nem minősül a[z EK 87.] cikk [(1) bekezdése] szerinti támogatásnak. Noha a határozatot nem tették közzé, az a tény, hogy a Bizottság semmilyen kifogást nem emelt a koordinációs központokra vonatkozó belga rendszer ellen, a versenyről szóló tizennegyedik jelentésben, valamint egy parlamenti kérdésre adott válaszban mégis ismertté vált ebben az időszakban[15], mint ahogy azt a Holland [Királyság] és más érintettek egyébként hangsúlyozták is.

Ezzel összefüggésben a Bizottság hangsúlyozza, hogy a belga koordinációs központokra vonatkozó rendszerről szóló határozatát a CFA-rendszer hatálybalépése előtt fogadta el. Megállapítja továbbá, hogy a rendszer valamennyi kedvezményezettjének a hivatalos vizsgálati eljárás megindításáról szóló 2001. július 11-i határozata előtt engedélyezték a CFA-rendszer alkalmazását. Következésképpen a Bizottság elfogadja a Holland Királyság és más érintetteknek azon érveit, mely szerint e rendszer kedvezményezettjei hivatkozhatnak a bizalomvédelem elvére, és nem kéri a már odaítélt támogatások visszatérítését.”

15 – A Bizottság a vitatott határozat 16. lábjegyzetére utal, amelyben hivatkozik a 1735/90. sz. írásbeli kérdésre (HL 1991. C 63., 37. o.). Utal továbbá Radoux belga európai parlamenti képviselő 2381/82. sz. és Van Rompuy 1817/83. sz. előzetes kérdéseire (HL 1984. C 148., 14. o.).

36. Végül a Bizottság megvizsgálja azokat az okokat, amelyek miatt szükségesnek ítéli, hogy a CFA-rendszer hatásainak megszüntetésére átmeneti időszakot biztosítson. Ennek érdekében két helyzetet különböztet meg.

37. Azon tartaléktípusokat illetően, amelyeket a kedvezményezett vállalkozások már a CFA-rendszer keretében képeztek, a Bizottság megállapítja, hogy ezek a tartalékok egy hosszú távú stratégia részét képezik, továbbá az e tartalékokhoz kapcsolódó előnyöket a bizalomvédelem alapján szerezték meg. Következésképpen a Bizottság úgy ítéli meg, hogy e kedvezményezett vállalkozások a hatályos holland szabályozásnak megfelelően továbbra is felhasználhatják a tartalékaikat [16].

38. Ami az új tartalékok képzését illeti, a Bizottság azt állítja, hogy valamely támogatás közös piaccal való összeegyeztethetetlenségét kimondó határozatot követően a bizalomvédelem és a jogbiztonság elvére – főszabály szerint – nem lehet hivatkozni. E tekintetben az állítja, hogy a jogos bizalom hatálya a tagállamnak és az érintett vállalkozásoknak az új helyzethez való alkalmazkodásához szükséges ésszerű határidőn nem terjeszkedhet túl. A jelen ügyben a Bizottság figyelemmel van azon összefüggésekre, amelyekbe az eljárás illeszkedik, többek között az ártalmas adóverseny elleni közösségi küzdelem területén már elért eredményekre. Figyelemmel van továbbá arra, hogy bejelentették a CFA-rendszer 2002 decemberétől történő eltörlését, tehát 2010-ig a kedvezményezettek száma folyamatosan csökkenni fog [17].

39. A vitatott határozat indokolásának (118) pontjában a Bizottság tehát a következőket állapítja meg:

„Figyelemmel e kivételes körülményekre, a Bizottság úgy ítéli meg, hogy a CFA-rendszernek a jelen eljárás indításának időpontjában kedvezményezett vállalkozásai a részükre kiadott engedély érvényességi idejéig, de legkésőbb 2010. december 31-ig továbbra is képezhetnek új tartalékokat, illetve a már meglévőket felhasználhatják a hatályos CFA-rendszerre vonatkozó előírások szerint.”

40. A Bizottság a fenti megfontolásokból az alábbi következtetést vonja le:

„(119) A Bizottság megállapítja, hogy a Holland Királyság, megsértve az [EK] 88. cikk (3) bekezdését, jogellenesen alkalmazta a kérdéses támogatási rendszert. Megállapítja, hogy a CFA-rendszer összeegyeztethetetlen a közös piaccal. Ugyanakkor a kedvezményezettek jogos bizalma és az előzőekben hivatkozott kivételes

16 – Lásd a vitatott határozat indokolásának 114. pontját.

17 – Lásd a vitatott határozat indokolásának 115–117. pontját.

körülmények miatt a már kifizetett támogatásokat nem kell visszatéríteni, és a rendszer által biztosított kedvezmény legkésőbb 2010. december 31-ig fenntartható."

41. A vitatott határozat rendelkező része a következő:

„*1. cikk*

A Holland [Királyság] által a társasági adóról szóló 1969. évi törvénynek az 1996. december 13-i törvénnyel beiktatott 15b. cikke keretében végrehajtott támogatási rendszer a közös piaccal összeegyeztethetetlen.

2. cikk

[A] Holland [Királyság] köteles az 1. cikkben említett támogatást megszüntetni. Ugyanakkor azon vállalkozások, amelyek 2001. július 11-én e rendszer kedvezményezettjei, a holland adóhatóság által tíz évre kiállított engedélyük érvényességének lejártáig továbbra is részesülhetnek e rendelkezések előnyeiből. A rendszer alkalmazását legkésőbb 2010. december 31-ig minden körülmények között meg kell szüntetni.

[…]"

C – *A vitatott határozat utáni tényállás*

42. A Holland Királyság 2003. április 11-i levelével többek között annak írásbeli megerősítését kérte Bizottságtól, hogy a vitatott határozat 2. cikke szerinti átmeneti rendszer azokra a vállalkozásokra is alkalmazandó, amelyek ugyan nem rendelkeznek a holland adóhatóság CFA-rendszer alkalmazását lehetővé tevő határozatával, de 2002. december 5. előtt – mely időponttól minden új kérelmet el kell utasítani – ilyen irányú kérelmet nyújtottak be, feltéve hogy e vállalkozások 2001. július 11-én megfeleltek a rendszer feltételeinek.

43. 2003. július 7-i levelében a Bizottság akként nyilatkozott, hogy a vitatott határozat indokolásának (118) pontjából, valamint e határozat 2. cikkéből egyértelműen következik, hogy az átmeneti rendszer nem alkalmazandó ezekre a vállalkozásokra. Arra is

felhívta a figyelmet, hogy ha a holland hatóságok az említett vállalkozásoknak CFA-engedélyt akarnának kiadni, ez a vitatott határozattal ellentétes új támogatás nyújtásával lenne egyenértékű.

44. A holland adóhatóság 2003. augusztus 21-én a vitatott határozat alapján elutasította KFF által benyújtott CFA-kérelmet.

45. Az 1969. évi törvény 15b. cikkét hatályon kívül helyezte a 2005. szeptember 15-i törvény [18] 1. cikkének D. szakasza.

46. Ez utóbbi törvény 2. cikke lényegében úgy rendelkezik, hogy a társasági adó fizetésére kötelezett adóalanyra, aki 2001. július 11-én megfelel az 1969. évi törvény 15b. cikke szerinti rendszer feltételeinek, e cikk és az ebből következő rendelkezések továbbra is alkalmazandók. Előírja továbbá, hogy ezen átmeneti rendelkezés azon időponttól számított tíz évig alkalmazandó, amely időpontban az adóalany tartalékot képezhetett, azzal, hogy ez az időszak legfeljebb 2010. december 31-ig tarthat.

18 – Az 1969. évi törvény módosításáról szóló törvény – a CFA-rendszer megszüntetetése (Wet van 15 september 2005, houdende wijziging van de wet op de venootschapsbelasting 1969 – vervallen van concernfinancieringsregeling) (Stb. 2005., 468. sz.).

IV – Az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás és a megtámadott határozat

47. A KFF 2003. október 10-én kelt keresetlevelével a vitatott határozat megsemmisítése iránti keresetet indított az Elsőfokú Bíróság előtt.

48. A Hivatalhoz 2004. január 14-én benyújtott beadványával a Bizottság az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 114. cikkének 1. §-a alapján elfogadhatatlansági kifogást emelt. A KFF e kifogásra 2004. március 29-én nyújtotta be az észrevételeit. Az Elsőfokú Bíróság 2005. február 28-i végzésével úgy határozott, hogy a kifogásról az eljárást befejező határozatban dönt, a költségekről pedig nem határozott.

49. A megtámadott ítélettel az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy a KFF által indított kereset elfogadható. Úgy ítélte meg továbbá, hogy a kereset megalapozott, és megsemmisítette a vitatott határozat 2. cikkét, amely az általa előírt átmeneti rendszerből kizárja azokat a piaci szereplőket, amelyek 2001. július 11-ig a holland adóhatósághoz a szóban forgó támogatási rendszer alkalmazása vonatkozásában olyan kérelmet nyújtottak be, amelyről ebben az időpontban még nem döntöttek.

V – A Bíróság előtti eljárás és a felek kereseti kérelmei

50. A Bíróság alapokmányának 56. cikke alapján a Bizottság a Bíróság Hivatalához 2007. november 22-én benyújtott beadványával fellebbezéssel élt a megtámadott ítélet ellen.

51. A Bizottság elsődlegesen azt kéri a Bíróságtól, hogy a jelen fellebbezést nyilvánítsa megalapozottnak, következésképpen pedig helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, utasítsa el a KFF által benyújtott megsemmisítés iránti keresetet, és ez utóbbit kötelezze e két eljárás költségeinek viselésére.

52. Másodlagosan a Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, amennyiben az a KFF-en kívül a piac egyéb olyan szereplőinek is biztosít bizonyos jogokat, amelyek 2001. július 11-ig kérelmet nyújtottak be a CFA-rendszer alkalmazása vonatkozásában a holland adóhatóságokhoz, és annyiban utasítsa el a határozat megsemmisítése iránti keresetet, amennyiben az arra irányul, hogy a KFF-en kívül a piac egyéb szereplőinek is biztosítsanak bizonyos jogokat.

53. A KFF a fellebbezés elutasítását, valamint azt kéri, hogy a Bíróság a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

VI – A fellebbezés vizsgálata

A – *A KFF egyéni érdekével kapcsolatos feltétel figyelmen kívül hagyásából eredő jogalapról*

1. A felek érvei

54. A Bizottság azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen állapította meg, hogy a KFF-et a vitatott határozat az EK 230. cikk negyedik bekezdése és a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint személyében érinti.

55. E tekintetben azzal érvel, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot azzal, hogy az elemzését a fent hivatkozott Belgium és Forum 187 kontra Bizottság ügyben hozott ítéletre alapozta, és összekeverte a KFF-nek, és azoknak a piaci szereplőknek helyzetét, akik ebben az ügyben az engedélyük meghosszabbítását kérték. Márpedig a Bizottság szerint e két helyzet annyiban nem hasonlítható össze, hogy a KFF soha nem részesült a CFA-rendszerből. Ellentétben azzal, amit az Elsőfokú Bíróság hangsúlyoz a megtámadott ítélet 100. pontjában, a vitatott határozat e vállalkozást nem „sajátosan” érinti, hanem pontosan ugyanolyan módon, mint az egyéb, e rendszerből soha nem részesült holland vállalkozásokat.

56. A KFF azt állítja, hogy ez a jogalap nem fogadható el. Úgy véli ugyanis, hogy az a kérdés, hogy az engedély iránti első kérelem és a meghosszabbítás iránti kérelem közötti különbségnek van-e jelentősége abból a szempontból, hogy a KFF egy szűk csoporthoz tartozik-e, olyan ténykérdés, amelyet a Bíróság a jelen fellebbezés keretében nem vizsgálhat.

2. Értékelés

57. A vitatott határozat 4. cikke értelmében e határozatnak kizárólag a Holland Királyság a címzettje. A természetes személyeknek vagy az olyan jogi személyeknek, mint a KFF, akik megsemmisítés iránti keresetet kívánnak indítani e határozat ellen, tehát eleget kell tenniük az EK 230. cikk negyedik bekezdésében rögzített feltételeknek. Következésképpen be kell mutatniuk, hogy az említett határozat őket közvetlenül és személyükben érinti.

58. Ha nem tudják bizonyítani, hogy e feltételeknek megfelelnek, akkor a vitatott határozat elleni keresetük elfogadhatatlan.

59. A jelen esetben a Bíróságot annak vizsgálatára kérték fel, hogy a KFF, amelynek engedélyezési kérelme a vitatott határozat közlésének napján függőben volt, az EK 230. cikk negyedik bekezdése és a közösségi ítélkezési gyakorlat értelmében személyében érintettnek minősül-e.

60. Tehát annak meghatározásáról van szó, hogy a Bíróság által a Plaumann kontra Bizottság ügyben hozott ítéletben [19] megállapított és az állandó ítélkezési gyakorlat által azóta megerősített feltételek szerint a vitatott határozat a KFF-re sajátos tulajdonságai, vagy olyan ténybeli helyzet folytán vonatkozik-e, amely minden más személytől megkülönbözteti, és ezáltal a címzetthez hasonló módon egyéníti őt [20].

61. A Bíróság az állami támogatások speciális területén alkalmazta és pontosította ezt az ítélkezési gyakorlatot. A Bíróság így több alkalommal úgy ítélte meg, hogy e területen valamely vállalkozás nem támadhatja meg a Bizottság valamely ágazat állami támogatását megtiltó határozatát, ha őt e határozat csak amiatt érinti, hogy e kérdéses ágazathoz tartozik, illetve hogy az említett rendszer egyik lehetséges kedvezményezettje [21].

19 – A 25/62. sz. ügyben 1963. július 15-én hozott ítélet (EBHT 1963., 197., 223. o.).

20 – Lásd többek között a C-263/02. P. sz., Bizottság kontra Jégo-Quéré ügyben 2004. április 1-jén hozott ítélet (EBHT 2004., I-3425. o.) 45. pontját; a C-78/03. P. sz., Bizottság kontra Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum ügyben 2005. december 13-án hozott ítélet (EBHT 2005., I-10737. o.) 33. pontját, valamint a C-125/06. P. sz., Bizottság kontra Infront WM ügyben 2008. március 13-án hozott ítélet (EBHT 2008., I-1451. o.) 70. pontját.

21 – Lásd többek között a C-15/98. és C-105/99. sz., Olaszország és Sardegna Lines kontra Bizottság egyesített ügyekben 2000. október 19-én hozott ítélet (EBHT 2000., I-8855. o.) 33. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot.

62. Az ilyen helyzetben ugyanis a Bizottság határozata a vállalkozást nem ugyanolyan módon érinti, mint egy olyan vállalkozást, amely ténylegesen részesül a szóban forgó rendszerből, és amely kötelezhető a tagállam által jogellenesen kifizetett támogatás visszatérítésére.

63. Ez érvelés illeszkedik azon állandó ítélkezési gyakorlatba, amely szerint valamely vállalkozás akkor vitathatja egy közösségi aktus jogszerűségét, ha ez az aktus az elfogadását megelőzően megszerzett jogokat módosítana [22].

64. Így még ha valamely vállalkozás a gazdasági szereplők egy szűk köréhez tartozik is, mint a KFF, és az a tizenhárom vállalkozás, amelyek a holland adóhatóságtól engedélyt kértek, ez nem elegendő ahhoz, hogy a megtámadott aktussal személyében érintettnek minősüljön. Ezenkívül az is szükséges, hogy ez a vállalkozás a jog által védett olyan joggal rendelkezzék, amely a fent hivatkozott Plaumann kontra Bizottság ügyben hozott ítéletből eredő ítélkezési gyakorlatnak megfelelően lehetővé teszi az ezen aktus címzettjével azonos módon való egyénítését.

65. Márpedig meg kell állapítani, hogy a KFF nem rendelkezik semmilyen, a vitatott határozat elfogadását megelőzően megszerzett joggal. E határozat elfogadásakor nem részesült a CFA-rendszer alkalmazásának kedvezményében, és e tekintetben semmilyen biztosítékot nem kapott a holland adóhatóságtól. Ilyen körülmények között, és annak ellenére, hogy az adóalanyok egy szűk köréhez tartozik, a KFF-et a vitatott határozat nem érinti ugyanolyan módon, mint a CFA-rendszert alkalmazó egyéb vállalkozásokat, amelyek közül egyeseknek az engedélyét 2010. december 31-ig meghosszabbították.

66. A KFF helyzete tehát nagyon különbözik a fent hivatkozott Belgium és Forum 187 kontra Bizottság ügyben hozott ítéletben említett belga koordinációs központok helyzetétől, mivel azok már részesültek a szóban forgó rendszer kedvezményeiből, és a már kiadott engedélyük meghosszabbítását kérték. Ebben az ügyben tehát a kérdéses határozat az annak elfogadása pillanatában folyamatban lévő helyzetre vonatkozott, és a jövőben műveleteket végrehajtani kívánó koordinációs központoknak a megszerzett jogokból való részesülését kérdőjelezte meg.

22 – Lásd többek között a 106/63. és 107/63. sz., Toepfer és Getreide-Import kontra Bizottság egyesített ügyekben 1965. július 1-jén hozott ítéletet (EBHT 1965., 525., 533. o.); a 62/70. sz., Bock kontra Bizottság ügyben 1971. november 23-án hozott ítéletet (EBHT 1971., 897. o.); a 100/74. sz., CAM kontra EGK ügyben 1975. november 18-án hozott ítéletet (EBHT 1975., 1393. o.); a 232/81. sz., Agricola commerciale olio és társai kontra Bizottság ügyben 1984. november 27-én hozott ítéletet (EBHT 1984., 3381. o.), és a 264/81. sz., Savma kontra Bizottság ügyben hozott ítéletet (EBHT 1981., 3915. o.); a C-309/89. sz., Codorniu kontra Tanács ügyben 1994. május 18-án hozott ítéletet (EBHT 1994., I-1853. o.) és a fent hivatkozott Bizottság kontra Infront WM ügyben hozott ítélet 72. pontját.

67. Emiatt vélem úgy, hogy az Elsőfokú Bíróság a kereset elfogadhatóságának vizsgálata keretében tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy a KFF-et a vitatott határozat személyében érinti, mindez pedig a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezését indokolja.

68. Következésképpen indítványozom, hogy a Bíróság a Bizottság által hivatkozott első jogalapot nyilvánítsa megalapozottnak, és helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, amennyiben az Elsőfokú Bíróság a KFF által a vitatott határozat megsemmisítése iránti keresetet elfogadhatónak nyilvánította.

69. Ha a Bíróság nem értene egyet a javaslatommal, és azt állapítaná meg, hogy a KFF-et a vitatott határozat személyében érinti, és ezenkívül fennáll az eljáráshoz fűződő érdeke is, bemutatom azokat az indokokat, amelyek miatt úgy vélem, hogy a fellebbezés mindazonáltal megalapozott.

70. Két olyan jogalapot vizsgálok meg, amelyekről úgy vélem, hogy a vitatott határozat megsemmisítéséhez kell vezetniük, mégpedig a bizalomvédelem és az egyenlő bánásmód elvének megsértésére alapított jogalapot.

B – *Másodlagosan: a bizalomvédelem és az egyenlő bánásmód elvének megsértésére alapított második jogalapról*

71. A vitatott határozat 2. cikke átmeneti időszakot biztosít azon vállalkozásoknak, amelyek a CFA-rendszer kedvezményezettjei voltak akkor, amikor a Bizottság 2001. július 11-én megindította a hivatalos vizsgálati eljárást. A Bizottság a vállalkozások által az e rendszer Szerződéssel való összeegyeztethetőségével kapcsolatban táplált jogos bizalomra, illetve az ügy különleges körülményeire alapította álláspontját [23].

72. A megtámadott ítéletben az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy a Bizottság ezzel megsértette a bizalomvédelem elvét, mivel semmilyen átmeneti időszakot nem írt elő az olyan adóalanyokra, mint a KFF, amelyeknek az engedély iránti kérelme még mindig függőben volt a vitatott határozat közlésének időpontjában.

73. E jogalap elemzésének megkezdése előtt – annak érdekében, hogy alaposabban megvizsgálhassam az Elsőfokú Bíróság által a megtámadott ítéletben alkalmazott vizsgálati módszert – fontosnak tűnik számomra, hogy elöljáróban a közösségi ítélkezési gyakorlat fényében felidézzem ezen elv tartalmát.

23 – Lásd a vitatott határozat indokolásának 111–118. pontját.

1. A Bíróság bizalomvédelem elvével kapcsolatos ítélkezési gyakorlata

74. A bizalomvédelem elve a közösségi jog általános elvének minősül, amely alapján az intézmények aktusainak jogszerűsége ellenőrizhető [24].

75. Mint ahogy azt Léger főtanácsnok a fent hivatkozott Belgium és Forum 187 kontra Bizottság ítélet alapjául szolgáló ügyre vonatkozó indítványában megállapította [25], ez az elv a jogbiztonság elvének szükségszerű velejárójaként jelenik meg, amely megköveteli, hogy a közösségi jogszabályok a jogalanyok számára egyértelműek, alkalmazásuk szempontjából pedig kiszámíthatók legyenek abban az értelemben, hogy szabályváltozás esetén biztosítani kívánja az egy vagy több természetes, vagy különösen jogi személy által jogszerűen elért helyzetek védelmét [26].

76. Figyelemmel a Bíróság ítélkezési gyakorlatában a bizalomvédelem elvének alkalmazására, Léger főtanácsnok emlékeztetett arra, hogy ezen elv megsértése csak a következő feltételek teljesülése esetén állapítható meg.

77. Először is, a közösségi szervek olyan aktusának vagy magatartásának kell fennállnia, amely jogos bizalmat és megalapozott várakozásokat kelt. Ugyanis az ítélkezési gyakorlat szerint valamely közösségi aktussal szemben a bizalomvédelem elvére csak akkor lehet hivatkozni, amennyiben maga a Közösség teremtett korábban olyan helyzetet, amely alkalmas ezen bizalom előidézésére [27]. Ezenkívül a közösségi szervnek pontos ígéretet kell tennie [28].

78. Másodszor, az említett bizalomnak jogosnak kell lennie, vagyis nem várható el az érintett személytől, hogy előre lássa a szerv által korábban követett magatartásban változás áll be. Ugyanis az ítélkezési gyakorlat szerint, amennyiben az elővigyázatos és körültekintő gazdasági szereplő számíthat az érdekeit esetleg érintő közösségi intézkedés elfogadására, annak elfogadása esetén nem hivat-

24 – Lásd többek között a 74/74. sz., CNTA kontra Bizottság ügyben 1975. május 14-én hozott ítélet (EBHT 1975., 533. o.) 44. pontját; a C-152/88. sz., Sofrimport kontra Bizottság ügyben 1990. június 26-án hozott ítélet (EBHT 1990., I-2477. o.) 26. pontját; a C-104/89. és C-37/90. sz., Mulder és társai kontra Tanács és Bizottság egyesített ügyekben 1992. május 19-én hozott ítélet (EBHT 1992., I-3061. o.) 15. pontját; a C-104/97. P. sz., Atlanta kontra az Európai Közösségek ügyben 1999. október 14-én hozott ítélet (EBHT 1999., I-6983. o.) 52. pontját; a C-403/99. sz., Olaszország kontra Bizottság ügyben 2001. október 4-én hozott ítélet (EBHT 2001., I-6883. o.) 35. pontját és a C-17/03. sz., VEMW és társai ügyben 2005. június 7-én hozott ítélet (EBHT 2005., I-4983. o.) 73. pontját.

25 – Utalok az indítvány 365–433. pontjára.

26 – Lásd ebben az értelemben a C-63/93. sz., Duff és társai ügyben 1996. február 15-én hozott ítélet (EBHT 1996., I-569. o.) 20. pontját, és a C-107/97. sz., Rombi és Arkopharma ügyben 2000. május 18-án hozott ítélet (EBHT 2000., I-3367. o.) 66. pontját.

27 – A 289/81. sz., Mavridis kontra Parlament ügyben 1983. május 19-én hozott ítélet (EBHT 1983., 1731. o.) 21. pontja; a C-177/90. sz. Kühn-ügyben 1992. január 10-én hozott ítélet (EBHT 1992., I-35. o.) 14. pontja; a fent hivatkozott Rombi és Arkopharma ügyben hozott ítélet 67. pontja; a C-459/02. sz., Gerekens és Procola ügyben 2004. július 15-én hozott ítélet (EBHT 2004., I-7315. o.) 29. pontja, valamint a fent hivatkozott Belgium és Forum 187 kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 147. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat.

28 – A C-82/98. P. sz., Kögler kontra Bíróság ügyben 2000. május 25-én hozott ítélet (EBHT 2000., I-3855. o.) 33. pontja; a C-274/99. P. sz., Connolly kontra Bizottság ügyben 2001. március 6-án hozott ítélet (EBHT 2001., I-1611. o.) 113. pontja, valamint a fent hivatkozott Belgium és Forum 187 kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 147. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat, továbbá a C-44/00. P. sz., Sodima kontra Bizottság ügyben 2000. december 13-án hozott végzés (EBHT 2000., I-11231. o.) 50–52. pontja.

kozhat a bizalomvédelem elvére [29]. A közösségi intézmény aktusa vagy magatartása által keltett bizalomnak tehát „jogosnak" kell lennie, következésképpen védelemben részesül, ha az érintett személy ésszerűen bízhatott az így létrehozott helyzet fenntartásában és stabilitásában, mint ahogy azt egy „elővigyázatos és körültekintő" gazdasági szereplő is tenné.

79. Harmadszor, a megtámadott aktussal elérni kívánt közösségi érdek nem lehet ellentétes az érdekelt jogos bizalmának védelméhez szükséges átmeneti intézkedések elfogadásával. Ez utóbbi feltétel teljesül akkor, amikor a fennálló érdekek mérlegelése azt mutatja, hogy az eset körülményeire tekintettel a közösségi érdek nem előzi meg az érintett személy azon helyzet fenntartásához fűződő érdekét, amelynek állandóságát jogosan feltételezte [30].

80. Pontosítani kell még, hogy e három feltételnek együttesen kell fennállnia.

29 – Lásd e tekintetben a C-22/94. sz., Irish Farmers Association és társai ügyben 1997. április 15-én hozott ítélet (EBHT 1997., I-1809. o.) 25. pontját; a C-37/02. és C-38/02. sz., Di Lenardo és Dilexport egyesített ügyekben 2004. július 15-én hozott ítélet (EBHT 2004., I-6911. o.) 70. pontját, valamint a fent hivatkozott Belgium és Forum 187 kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 147. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot.

30 – Lásd az aktuális érdekek ezen mérlegelésére vonatkozó példaként a C-90/95. P. sz., De Compte kontra Parlament ügyben 1997. április 17-én hozott ítélet (EBHT 1997., I-1999. o.) 39. pontját és a C-183/95. sz. Affish-ügyben 1997. július 17-én hozott ítélet (EBHT 1997., I-4315. o.) 57. pontját.

81. E három feltétel fényében vizsgálta meg és állapította meg az Elsőfokú Bíróság, hogy a KFF megalapozottan hivatkozott a bizalomvédelem elvére.

2. A felek érvei

82. E jogalap alátámasztására a Bizottság több érvet is felhoz.

83. A Bizottság először is azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 125. és 126. pontjában úgy ítélte meg, hogy a bizalomvédelem fennállásának megítélésben nincs relevanciája annak, hogy a KFF részesül-e, vagy sem a CFA-rendszer kedvezményében, illetve hogy megfelel-e az e rendszer alkalmazásához szükséges feltételeknek.

84. Másodszor a Bizottság kétségbe vonja az Elsőfokú Bíróság által a KFF jogos bizalma elismeréséhez szükséges három feltétel vizsgálatára vonatkozóan végzett értékelést.

85. Ami bizalom fennállásával kapcsolatos első feltételt illeti, a Bizottság emlékeztet arra, hogy a KFF tekintetében sohasem tett pontos ígéretet arra vonatkozóan, hogy

a CFA-rendszer közös piaccal összeegyeztethető volna.

86. Elismeri, hogy a belga adórendszer tekintetében több alkalommal megismételt álláspontja valóban kelthetett „bizonyos bizalmat". Ugyanakkor nem a KFF tekintetében történő speciális kötelezettségvállalásról, hanem csupán olyan határozatról van szó, amely egy másik, valamelyest összehasonlítható támogatási rendszerre vonatkozik. Ezenkívül a Bizottság azt állítja, hogy még e vállalkozás létezéséről sem tudott, mivel a KFF az EK 88. cikk (2) bekezdése szerinti eljárásban nem fejtette ki álláspontját előtte.

87. Ami e bizalom jogosságával kapcsolatos második feltételt illeti, a Bizottság azt állítja, hogy a KFF nem viselkedett úgy, mint egy elővigyázatos és körültekintő gazdasági szereplő.

88. Egyrészt a vállalkozás soha sem kapott engedélyt, ellentétben a fent hivatkozott Belgium és Forum 187 kontra Bizottság ítélet alapjául szolgáló ügyben érintett egyes koordinációs központokkal.

89. Másrészt, és feltételezve, hogy a KFF ténylegesen jelentős beruházásokat hajtott végre annak érdekében, hogy eleget tegyen a CFA-rendszer alkalmazásához szükséges feltételeknek, e vállalkozás csak 2000. december 27-én nyújtotta be az engedély iránti kérelmét. Márpedig a Bizottság szerint egy elővigyázatos és körültekintő szereplőnek jóval 2000. január 1-je előtt tudnia kellett volna, hogy a Bizottság a CFA-rendszert valószínűleg a közös piaccal összeegyeztethetetlennek minősíti. E tekintetben a Bizottság a Tanács és a tagállamok képviselői által 1997. december 1-jén elfogadott, a vállalkozások adózásával kapcsolatos magatartási kódexről szóló határozatra hivatkozik. Utal továbbá a vállalkozások közvetlen adózásával kapcsolatos intézkedésekre vonatkozó állami támogatásokkal kapcsolatos szabályok alkalmazásáról szóló 1998. november 11-i közleményére. Hivatkozik továbbá egy 2000. február 23-i sajtóközleményre, amely az európai versenyjogi biztosnak, Mario Montinak a nyilatkozatát tartalmazza [31].

90. Végül a Bizottság kifogásolja a megtámadott ítélet 134. pontját, amely szerint a Bizottság felhívta az érdekelteket az esetlegesen keltett jogos bizalommal kapcsolatos észrevételeik megtételére, amely elvvel ellentétes a kifizetett összegek visszakövetelése. Azt állítja ugyanis, hogy ez az érv nem vonatkozik egy olyan vállalkozásra, mint a KFF, amely soha nem kapott támogatást a CFA-rendszer alapján.

91. Ami az érdekek mérlegelésével kapcsolatos harmadik feltételt illeti, a Bizottság a teljesség kedvéért kifogásolja az Elsőfokú Bíróság érvelését. Álláspontja szerint a megtá-

31 – Mario Monti biztos nyilatkozata az adózással összefüggő állami támogatások ellenőrzéséről (IP/00/182).

madott ítélet 139. pontja megsértette az indokolási kötelezettséget, és ténybeli hibában szenved.

92. Először is, az Elsőfokú Bíróság nem magyarázta meg, hogy miért nem áll fenn semmilyen közrendi jellegű érdek, amellyel ellentétes lenne, hogy a KFF a bizalomvédelem elvére hivatkozzék. A Bizottság szerint azon tény miatt, hogy a CFA-rendszer tényleges kedvezményezettjeinek átmeneti rendszert nyújtott, nem lehet megalapozott az Elsőfokú Bíróság érvelése, mivel e rendszer a kérelmezők számának fokozatos csökkenésén alapul.

93. Ezt követően a Bizottság előadja, hogy az Elsőfokú Bíróság elemzése megkérdőjelezhetővé teszi az EK 88. cikk (2) bekezdése szerinti hivatalos vizsgálati eljárás hatékony érvényesülését. Ugyanis az Elsőfokú Bíróság szerint a CFA-rendszer lehetséges kedvezményezettjei is kérhetik az átmeneti intézkedések rájuk történő kiterjesztését önmagában azon indok alapján, hogy engedély iránti kérelmet nyújtottak be, még akkor is, ha a támogatás vizsgálatára vonatkozó hivatalos eljárásban nem vettek részt.

94. Végül a Bizottság kifogásolja a fent hivatkozott Belgium és Forum 187 kontra Bizottság ügyben hozott ítéletre, többek között annak 165. pontjára való hivatkozást, mivel abban az ügyben egy engedély meghosszabbításáról volt szó.

95. Harmadszor, a Bizottság kifejti, hogy az Elsőfokú Bíróság ténybeli hibát követett el azzal, hogy a megtámadott ítélet 139. pontjában azt állította, hogy a CFA-rendszer tényleges kedvezményezettjei „2010-ig" továbbra is részesülhetnek annak előnyeiből. A Bizottság utal e tekintetben a vitatott határozat 2. cikkének pontos szövegére.

96. Negyedszer, a Bizottság azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 141–143. pontjában azt állapította meg, hogy a bizalomvédelem elve megsértésének értékelése szempontjából nincs relevanciája annak, hogy a Bizottság ténylegesen ismerte-e a KFF 2001. július 11-i pontos helyzetét.

97. A Bizottság szerint az ilyen érvelés ellentétes a közösségi ítélkezési gyakorlattal, melynek értelmében az állami támogatásokkal kapcsolatos határozat jogszerűségét csak a Bizottságnak e határozat elfogadásakor rendelkezésére álló adatok fényében lehet megvizsgálni. Márpedig a jelen ügyben a Bizottság azt állítja, hogy soha nem ismerte a KFF pontos helyzetét, mivel az nem nyújtott be észrevételeket a Bizottsághoz. A Bizottság szerint az Elsőfokú Bíróságnak vizsgálnia kellett volna, hogy ő ténylegesen birtokában volt-e ezeknek az adatoknak, és nemleges válasz esetén minden, erre a tényre alapozott jogalapot vagy érvelést elfogadhatatlannak kellett volna nyilvánítania.

98. A Bizottság hozzáteszi, hogy az állami támogatások ellenőrzésének rendszerében az állami támogatások lehetséges kedvezményezettje nem hivatkozhat olyan ténybeli helyzetre, amelyről a Bizottságnak nem volt tudomása, ha az EK 88. cikk (2) bekezdése szerinti eljárás keretében nem fejtette ki álláspontját a Bizottság előtt.

99. A KFF először is azt állítja, hogy az ítélkezési gyakorlatban semmi sem enged arra következtetni, hogy a bizalomvédelem elvét kizárólag valamely közösségi intézmény konkrét kötelezettségvállalására lehet alapozni. A KFF ezenkívül ellentmondásokat vélt felfedezni a Bizottság védekezésében. Míg a vitatott határozatban a Bizottság azt állítja, hogy a belga adórendszer összeegyeztethetőségével kapcsolatban elfogadott határozata jogos bizalmat kelthetett a CFA-rendszer kedvezményezettjeiben, addig a keresetlevelében akként nyilatkozik, hogy e határozat egy „valamelyest összehasonlítható" rendszerre vonatkozik, és a KFF vonatkozásában nincs szó speciális kötelezettségvállalásról.

100. A KFF ezt követően a Bizottság azon érveit kifogásolja, amelyek szerint a KFF nem elővigyázatos és körültekintő gazdasági szereplő. A helyzetét összehasonlítja a fent hivatkozott Belgium és Forum 187 kontra Bizottság ítélet alapjául szolgáló ügyben szereplő belga adórendszer kedvezményezettjeinek helyzetével. Nem érti, hogy az engedély meghosszabbítása iránti kérelmükre választ váró e kedvezményezettek miért lennének elővigyázatos és körültekintő szereplők, míg ő, a CFA-engedély iránti kérelmére választ várva, nem az. A KFF ezenkívül előadja, hogy a 2001. július 11-én megindított hivatalos vizsgálati eljárás nem idézheti elő a jogos bizalom ezen időpontban való megszűnését. Ezen túlmenően az érdekek mérlegelését illetően azt a tény, hogy a jogos bizalom „igen általános jellegű", minden relevanciát nélkülöz. Ugyanis ha a jogos bizalom bizonyított, függetlenül attól, hogy azt a Bizottság hogyan idézte elő, mérlegelni kell a szóban forgó vállalkozások érdekét a közösségi érdekkel. Mindenesetre a KFF azt állítja, hogy a Bizottság semmilyen érvet nem terjeszt elő, amely megkérdőjelezhetné, hogy másik tizennégy vállalkozás is részesedjék az átmeneti rendszerből.

101. A KFF végül hozzáteszi, hogy a Bizottság nem rendelkezett egyedi információkkal az olyan vállalkozásokról, mint a KFF, amelyek „a CFA-rendszer kedvezményezettjei". A KFF szerint a Bizottságnak figyelembe kellett volna vennie, hogy az engedély iránti kérelmek még függőben lehetnek, figyelemmel magára a rendszer szerkezetére. Ilyen körülmények között a jelen jogalap vizsgálata tekintetében nincs relevanciája annak, hogy az EK 88. cikk (2) bekezdése szerinti eljárás során a KFF tett-e észrevételeket a Bizottság előtt.

3. Értékelés

102. Úgy vélem, hogy a Bizottság által hivatkozott második jogalap megalapozott. Úgy tűnik ugyanis, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, amikor elismerte, hogy a KFF jogosan bízhatott a CFA-rendszer

Szerződés szabályaival való összeegyeztethetőségében.

a) A bizalom fennállásáról

103. A megtámadott ítéletben az Elsőfokú Bíróság elismerte, hogy a Bizottság belga adórendszerrel kapcsolatos magatartása bizalmat kelthetett a CFA-rendszer közös piaccal való összeegyeztethetőségét illetően.

104. Az Elsőfokú Bíróság a Bizottság által a vitatott határozat indokolásának (111) és (112) pontjában bemutatott indokolást vette alapul, amelyben a Bizottság – a belga adórendszerrel kapcsolatban elfogadott álláspontjára tekintettel – elismeri a CFA-rendszer kedvezményezettjeinek jogos bizalmát.

105. Álláspontom szerint az Elsőfokú Bíróság tévesen értékelte ezen első feltételt. Úgy vélem ugyanis, hogy a Bizottságnak semmilyen aktusa vagy magatartása nem kelthetett bizalmat a szóban forgóhoz hasonló helyzetben, ahol a CFA-rendszerről semmilyen előzetes tájékoztatást nem kapott, amely ellentétes az EK 88. cikk (3) bekezdésében rögzített eljárás szabályaival.

106. Az állandó ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy egy gazdasági szereplőt valamely támogatás szabályszerűsége tekintetében csak akkor illeti meg a jogos bizalom, és csak akkor hivatkozhat rá, ha ezt a támogatást az erre előírt eljárás szerint, nevezetesen a Bizottságnak biztosított hatáskörök tiszteletben tartásával nyújtották [32]. A Bíróság e tekintetben úgy ítélte meg, hogy egy gondos piaci szereplő rendes körülmények között meg tud bizonyosodni arról, hogy ezeket az eljárási szabályokat betartották-e [33].

107. Ez az ítélkezési gyakorlat az állami támogatások ellenőrzésének kötelező jellegén, és annak szükségességén alapul, hogy biztosítani kell a Bizottság megelőző jellegű ellenőrzésének hatékonyságát. Ez az ellenőrzés e támogatások bejelentési kötelezettségén alapul, amelyet a Bíróság „központi elemnek" minősített [34]. E kötelezettség teszi lehetővé a Bizottság számára, hogy a Szerződés által kitűzött céloknak megfelelően biztosítsa a közös piac felügyeletét. Az említett kötelezettségnek többek között az a célja, hogy eloszlassa az azzal kapcsolatos esetleges kétségeket, hogy valamely nemzeti intézkedés az EK 87. cikk (1) bekezdése szerinti állami támogatásnak minősül-e, vagy sem. Kétségtelen tehát, hogy az állami támogatások bejelentési kötelezettségének a jogbiztonság a célja, és ennek érdekében szigorúan tiszteletben kell tartani [35].

32 – A C-408/04. P. sz., Bizottság kontra Salzgitter ügyben 2008. április 22-én hozott ítélet (EBHT 2008., I-2767. o.) 104. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat.

33 – Lásd többek között a C-24/95. sz. Alcan Deutschland ügyben 1997. március 20-án hozott ítélet (EBHT 1997., I-1591. o.) 25. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot.

34 – A fent hivatkozott Bizottság kontra Salzgitter ügyben hozott ítélet 104. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat. Utalok továbbá arra, hogy a C-399/95. R. sz., Németország kontra Bizottság ügyben 1996. május 3-án hozott végzésben (EBHT 1996., I-2441. o.) a Bíróság elnöke szintén úgy ítélte meg, hogy a bejelentési kötelezettség megsértése „különösen súlyos jogsértést jelent, mivel a közös piac felügyeletére létrehozott alapvető rendszert […] sérti" (az 54. pont és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

35 – A C-99/98. sz., Ausztria kontra Bizottság ügyben 2001. február 15-én hozott ítélet (EBHT 2001., I-1101. o.) 73. pontja.

108. Így ha valamely tagállam nem fordított figyelmet arra, hogy egy általa bevezetendő támogatásról a Bizottságot tájékoztassa, az e támogatás kedvezményezett vállalkozásaihoz hasonlóan nem bízhat abban, hogy e támogatás a közösségi joggal összeegyeztethető. Az a bizalom tehát, amelyre egy olyan gazdasági szereplő, mint a KFF hivatkozhatna, semmilyen pontos biztosítékon nem alapul.

109. Következésképpen, és mivel a CFA-rendszer alkalmazásáról a Bizottságot e kötelezettség egyértelmű és feltétel nélküli jellege ellenére semmilyen formában nem tájékoztatták, úgy vélem, hogy a KFF megalapozatlanul állítja a bizalomvédelem elvének megsértését.

110. Az ellenkezőjének elfogadása álláspontom szerint magát az EK 88. cikk (3) bekezdése szerinti bejelentési kötelezettség elvét kérdőjelezné meg.

111. E tekintetben fontosnak tartom emlékeztetni arra, hogy a bizalomvédelem elve, bármennyire is fontos, a jogszerűség elvével együtt, és nem abszolút módon alkalmazandó. Jóllehet a bizalomvédelem elve bizonyos kötelezettségeket ró a közösségi intézményekre, a tagállamoktól a Szerződésben előírt kötelezettségek tiszteletben tartását, míg a gazdasági szereplőktől bizonyos gondosság tanúsítását is megköveteli. A jelen ügyben pedig ez nem teljesült.

112. E bizalom még inkább nem alapulhat olyan határozaton, amelyet a Bizottság egy másik tagállam által alkalmazott másik adórendszer összeegyeztethetőségével kapcsolatban fogadott el.

113. Jóllehet a Bizottság a 1984-ben azt állapította meg, hogy a belga adórendszer nem minősül állami támogatásnak, ez a határozat csak a belga koordinációs központokra vonatkozhat, mivel annak csak a Belga Királyság a címzettje. Ezenkívül, még ha e rendszer a jelen ügy tárgyát képező rendszerrel közös elemeket is tartalmaz, a vitatott határozat olvasata alapján a rendszerek közötti hasonlóság akkor is vitatható. Ugyanis, míg a Bizottság e határozat indokolásának (111) pontjában azt állítja, hogy „CFA-rendszer hasonlóságot mutat a Belgiumban bevezetett rendszerrel”, addig az említett határozat indokolásának (101) pontjában azt állapítja meg, hogy „vitathatatlan a közöttük lévő különbség, többek között az előnyök biztosításában alkalmazott technika és forma tekintetében”.

114. Ilyen körülmények között nehezen tudom elfogadni, hogy a Bizottság olyan pontos biztosítékkal szolgálhatott a KFF-nek, amely jogos bizalmat kelthetett a CFA-rend-

szer közösségi joggal való összeegyeztethetőségét illetően. E bizalom olyan határozatra alapítása, amelyet a Bizottság egy másik nemzeti adórendszer tekintetében fogadott el, még inkább rossz irányba tereli a Szerződés szerinti bejelentési kötelezettséget, valamint a Bizottság állami támogatások ellenőrzése keretében végzett megelőző jellegű ellenőrzési rendszerét.

115. E megfontolások összességére tekintettel az Elsőfokú Bíróság álláspontjával ellentétben úgy vélem, hogy a jelen ügyben a KFF által hivatkozott bizalomnak semmilyen alapja sincs.

116. Hozzáteszem, hogy ha létezne is ilyen bizalom, az semmi esetre sem lenne jogos.

b) A bizalom jogosságáról

117. Ellentétben azzal, amit az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 132–138. pontjában kifejt, úgy vélem, hogy az ítélkezési gyakorlat által a bizalomvédelem elve megsértésének elismeréséhez megkövetelt második feltétel két okból nem teljesül.

118. Először is emlékeztetek arra, hogy a KFF semmilyen szerzett joggal nem rendelkezik, mivel nem minősül a CFA-rendszer kedvezményezett vállalkozásának. E vállalkozás nem bizonyította, hogy megfelelne az e rendszer alkalmazásához szükséges feltételeknek, a CFA-engedély megszerzését illetően pedig a Holland Királyság semmilyen biztosítékot nem adott számára.

119. Másodszor úgy vélem, hogy ha a KFF elővigyázatos és körültekintő gazdasági szereplő lenne, akkor előre kellett volna látnia egy érdekeit érintő közösségi aktus elfogadását.

120. Ugyanis emlékeztetek arra, hogy a Bizottság 2001. július 11-én határozatot fogadott el, amellyel megindította a támogatás hivatalos vizsgálatára irányuló eljárást. Mint azt az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 133. pontjában megállapítja, ezen eljárás megindítása azt jelenti, hogy a Bizottságnak komoly kétségei merültek fel a CFA-rendszer Szerződés szabályaival való összeegyeztethetőségét illetően. Természetesen, mint ahogy állítja, e komoly kétségek nem jelentik e rendszer végleges minősítését. Ugyanakkor a szóban forgóhoz hasonló esetben, ahol a Bizottságot a CFA-rendszerről egyáltalán nem tájékoztatták, úgy vélem, hogy az e rendszerrel kapcsolatos komoly kétségek felmerülése elegendő ahhoz, hogy cáfolja a KFF által hivatkozott bizalom jogosságát.

121. Ezenkívül úgy tűnik számomra, hogy a 2001. július 11-i határozat indokolása

alapján a KFF nagy valószínűséggel gondolhatta, hogy a Bizottság a CFA-rendszert a Szerződéssel összeegyeztethetetlen támogatásnak nyilváníthatja [36]. Ugyanis e rendszer első elemeinek vizsgálatát követően a Bizottság azt állította, hogy az alkalmas arra, hogy állami támogatásnak minősüljön, és nem tűnik úgy, hogy az EK 87. cikk (2) és (3) bekezdése szerinti eltérések hatálya alá tartozna.

122. Ráadásul hozzá kívánom tenni, hogy a jelen ügy nehezen hasonlítható össze a fent hivatkozott Belgium és Forum 187 kontra Bizottság ítélet alapjául szolgáló üggyel. Két jelentős különbség áll ugyanis fenn e két ügy között, az egyik a KFF lehetséges kedvezményezetti minősége, a másik pedig Bizottság CFA-rendszerről való tájékoztatásának hiánya.

123. Egyrészt, mint ahogy azt már megállapítottam, a KFF soha nem kapott CFA-engedélyt, ellentétben a fent hivatkozott Belgium és Forum 187 kontra Bizottság ítéletben szereplő belga koordinációs központokkal, amelyek az engedélyük meghosszabbítását kérték. A jelen ügyben a holland adóhatóság soha nem állapította meg, hogy a KFF teljesíti az ezen engedély megadásához szükséges feltételeket, és ennélfogva a CFA-rendszer kedvezményezettjének lehetne tekinteni.

124. Másrészt emlékeztetek arra, hogy a Holland Királyság nem tett intézkedéseket annak érdekében, hogy a Bizottságot tájékoztassa az általa alkalmazni kívánt adórendszerről. A Bizottság tehát soha nem foglalt állást e rendszernek a Szerződés szabályaival való összeegyeztethetőségét illetően, ellentétben a belga hatóságok által bevezetett adórendszerrel. Ugyanis ez utóbbi esetben a Belga Királyság a szóban forgó rendszerről az EK 88. cikk (3) bekezdése értelmében megfelelő formában tájékoztatást adott. A Bizottság így az 1984-es és 1987-es határozatában, valamint a Bizottság nevében Sir Leon Brittan versenyjogi biztos által 1990. szeptember 24-én Gijs de Vries európai parlamenti képviselő 1735/90. számú írásbeli kérdésére adott válaszában [37] azt állította, hogy e rendszer nem tartozik az EK 87. cikk (1) bekezdésének hatálya alá.

125. Végül fontos megállapítani, hogy a fent hivatkozott Belgium és Forum 187 kontra Bizottság ítélet alapjául szolgáló ügyben a koordinációs központok jogos bizalmát csak nagyon korlátozott feltételekkel és az ügy sajátosságaira tekintettel ismerték el. Következésképpen úgy tűnik, hogy nagyon nehezen lehet elfogadni, hogy a KFF jogosan bízott a CFA-rendszernek a Szerződés szabályaival való összeegyeztethetőségében, miközben nem volt e rendszer kedvezményezettje, továbbá e rendszerről a Bizottságot egyáltalán nem tájékoztatták.

36 – Lásd a Bizottság e határozatban szereplő értékelését.

37 – HL 1991. C 63., 37. o.

126. Ezek az adatok elegendőek számomra annak megállapításához, hogy a KFF által hivatkozott bizalom, amennyiben létezik is, semmiképp sem jogos.

127. Következésképpen, és mivel az ítélkezési gyakorlat a bizalomvédelem elve megsértésének elismeréséhez három együttes feltételt írt elő, úgy vélem, hogy a KFF megalapozatlanul hivatkozott erre az elvre.

128. E megfontolások összességére tekintettel úgy vélem, hogy az Elsőfokú Bíróság azáltal is tévesen alkalmazta a jogot, hogy úgy ítélte meg, hogy a KFF hivatkozhat a bizalomvédelem elvére. Ha a Bíróság a KFF által indított keresetet elfogadhatónak ítélné, akkor a Bizottság második jogalapját álláspontom szerint megalapozottnak kell nyilvánítania, a megtámadott ítéletet pedig hatályon kívül kell helyeznie.

C – Másodlagosan: az egyenlő bánásmód elvének megsértésére alapított harmadik jogalapról

129. A vitatott határozat 2. cikke átmeneti időszakot biztosít azoknak a vállalkozásoknak, amelyek 2001. július 11-én a CFA-rendszer kedvezményezettjei voltak, figyelemmel ez utóbbiak jogos bizalmára e rendszernek a Szerződés szabályaival való összeegyeztethetőségét illetően, valamint az ügy különleges körülményeire [38].

130. A megtámadott ítéletben az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy a Bizottság ezzel megsértette az egyenlő bánásmód általános elvét, amennyiben semmilyen átmeneti intézkedést nem írt elő az olyan jogalanyokra, mint a KFF, amelyeknek az engedély iránti kérelme még mindig függőben volt a vitatott határozat értesítésekor. Az Elsőfokú Bíróság abból az elvből indult ki, hogy ezek az adóalanyok, mint minden olyan vállalkozás, amely 2001. július 11-én CFA-engedéllyel rendelkezett, jogosan bízott ésszerű átmeneti időszak biztosításában.

1. A felek érvei

131. A harmadik jogalap alátámasztására a Bizottság azzal érvel, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen értékelte az egyenlő bánásmód elvének megsértését [39]. Lényegében azt állítja, hogy a KFF nem keverhető össze az olyan vállalkozásokkal, amelyek nemcsak hogy ténylegesen részesültek a CFA-rendszer kedvezményeiből, hanem amelyek még észrevételeket is tettek az EK 88. cikk (2) bekezdése szerinti eljárás keretében, és amelyek részére a holland hatóságok az átmeneti rendszer biztosítását kérték.

38 – Lásd a vitatott határozat indokolásának 111–118. pontját.
39 – A megtámadott ítélet 149. és 150. pontja.

132. A KFF azt állítja, hogy e jogalap nem fogadható el, mivel olyan ténybeli kérdésekre vonatkozik, amelyeket a Bíróság fellebbezés keretében nem vizsgálhat.

133. Azzal érvel, hogy az említett jogalap mindamellett nem megalapozott. A jelen esetben az egyetlen releváns kérdés az, hogy létezik-e olyan lényeges, objektív különbség, amely igazolja a KFF, és más olyan vállalkozások közötti eltérő bánásmódot, amelyek 2001. július 11-én már rendelkeztek CFA engedéllyel. Márpedig a KFF azt állítja, hogy egyetlen, a Bizottság által előadott állítólagos különbség sem alkalmas ilyen eltérő bánásmód alátámasztására.

2. Értékelés

134. Ellentétben azzal, amit a KFF állít, azt javaslom a Bíróságnak, hogy a harmadik jogalapot nyilvánítsa elfogadhatónak. Ha igaz is, hogy kizárólag az Elsőfokú Bíróság az, amely hatáskörrel rendelkezik a tényállás megállapítására és a tények értékelésére, az állandó ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy a Bíróság rendelkezik hatáskörrel e tények jogi minősítésének és az Elsőfokú Bíróság által ebből levont jogkövetkezmények felülvizsgálatára [40].

135. Márpedig a Bizottság erre a jogalapra hivatkozással arra kéri a Bíróságot, hogy vizsgálja felül azokat a jogkövetkezményeket, amelyeket az Elsőfokú Bíróság a különböző vállalkozások helyzetének összehasonlíthatóságából és az egyenlő bánásmód elvéből vezetett le.

136. Figyelemmel az előzőekben kifejtettekre, az említett jogalap megalapozottnak is tűnik számomra.

137. Ugyanis az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az egyenlő bánásmód általános elve megköveteli, hogy hasonló helyzeteket ne kezeljenek eltérő módon, és hogy az eltérő helyzeteket ne kezeljék egyenlő módon, kivéve ha az ilyen bánásmód objektíven igazolható [41].

138. Márpedig számomra nyilvánvalónak tűnik, hogy a KFF-et nem lehet azonos módon kezelni azokkal a vállalkozásokkal, amelyek 2001. július 11-én már részesültek a CFA-rendszer kedvezményeiben. Ugyanis, mint ahogy azt bemutattam, a KFF mint e rendszer lehetséges kedvezményezettje semmilyen szerzett joggal nem rendelkezik, és nem hivatkozhat semmilyen jogos bizalomra, ellentétben a vállalkozások e csoport-

40 – Lásd többek között a C-167/04. P. sz., JCB Service kontra Bizottság ügyben 2006. szeptember 21-én hozott ítélet (EBHT 2006., I-8935. o.) 106. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot, valamint a C-328/05. P. sz., SGL Carbon kontra Bizottság ügyben 2007. május 10-én hozott ítélet (EBHT 2007., I-3921. o.) 41. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot.

41 – Lásd többek között a C-127/07. sz., Arcelor Atlantique és Lorraine és társai ügyben 2008. december 16-án hozott ítélet (EBHT 2008., I-9895. o.) 23. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot.

jával. Mint azt a Bizottság hangsúlyozza, ez a tény a KFF-et rendkívül különleges helyzetbe hozza.

139. Az Elsőfokú Bíróság értékelése, amely a fentiekkel ellentétes azon előfeltevésen alapult, hogy a KFF jogosan hivatkozik a bizalomvédelem elvére, számomra tévesnek tűnik.

140. Következésképpen, ha a Bíróság a KFF által indított keresetet elfogadhatónak ítélné, akkor az egyenlő bánásmód elvének megsértésére alapított harmadik jogalapot álláspontom szerint megalapozottnak kell nyilvánítania, a megtámadott ítéletet pedig hatályon kívül kell helyeznie.

141. E megfontolások összességére figyelemmel, másodlagosan azt indítványozom, hogy a Bíróság a Bizottság fellebbezését nyilvánítsa megalapozottnak és helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, amennyiben az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy a Bizottság megsértette a bizalomvédelem és az egyenlő bánásmód elvét azzal, hogy nem biztosított átmeneti intézkedéseket azoknak az adóalanyoknak, amelyeknek a kérelme a vitatott határozat közlésekor függőben volt [42].

42 – Úgy ítélem meg, hogy a Bizottság által másodlagosan hivatkozott ötödik jogalapot nem kell elemezni. Ugyanis, mivel úgy vélem, hogy a megtámadott ítéletet hatályon kívül kell helyezni, már nem kell megvizsgálni azt, hogy az Elsőfokú Bíróság tényleg tévesen alkalmazta-e a jogot, amikor ezen ítélet rendelkező részében mindegyik, a KFF-hez hasonló helyzetben lévő szereplőnek jogokat biztosított.

VII – A megtámadott ítélet hatályon kívül helyezésének következményeiről

142. Mint azt már megállapítottam, elsődlegesen azt indítványozom, hogy a Bíróság helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, amennyiben az Elsőfokú Bíróság a KFF által indított megsemmisítés iránti keresetet elfogadhatónak nyilvánította.

143. Mivel a jogvita álláspontom szerint döntéshozatalra alkalmas állapotban van, azt is indítványozom, hogy a Bíróság az alapokmánya 61. cikke 1. §-ának megfelelően maga hozzon végleges határozatot a Bizottság elfogadhatatlansági kifogásáról.

144. A jelen indítvány 57–68. pontjában már előadott okok miatt az a véleményem, hogy a KFF által indított keresetet a KFF személyes érintettségének hiánya folytán elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.

VIII – A költségekről

145. Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a alapján, amelyet ugyanezen rendelet

118. cikke értelmében a fellebbezési eljárásra is alkalmazandó, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a jelen esetben a KFF által felhozott jogalapok többsége tekintetében pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően álláspontom szerint kötelezni kell a jelen fellebbezési eljárás költségeinek viselésére.

146. Továbbá, az eljárási szabályzat 122. cikke úgy rendelkezik, hogy ha a fellebbezés megalapozott, és a Bíróság maga hoz a jogvita kapcsán végleges határozatot, a költségekről is határoz. A jelen ügyben a Bizottság által az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban emelt elfogadhatatlansági kifogás vizsgálata alapján megállapítható, hogy a KFF megsemmisítés iránti keresete elfogadhatatlan.

147. E feltételek mellett a KFF-et kell kötelezni mind a jelen, mind az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás költségeinek viselésére.

IX – Végkövetkeztetések

148. Az előző megállapításokra tekintettel azt indítványozom, hogy a Bíróság az alábbiak szerint határozzon:

„1) A Bíróság az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága T-348/03. sz., Koninklijke Friesland Foods kontra Bizottság ügyben 2007. szeptember 12-én hozott ítéletét hatályon kívül helyezi, amennyiben az Elsőfokú Bíróság a keresetet elfogadhatónak ítélte.

2) A Bíróság az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága előtt a Hollandia által a nemzetközi finanszírozási műveletekre alkalmazott támogatási rendszerről szóló, 2003. február 17-i 2003/515/EK bizottsági határozat megsemmisítése iránt indított keresetet mint elfogadhatatlant elutasítja.

3) A Bíróság a Koninklijke Friesland Foodsot kötelezi mind a jelen eljárásban, mind pedig az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága előtti eljárásban felmerült költségek viselésére.”